

een brief van Cardozo uit Schelingshaven." — Op het hooren van dien naam vallen de stukken, die van Rupelmonde in zijn hand had op de tafel en valt zijn lorgnet op de stukken. Hij maakt een afwerend gebaar om den meesmuilenden dienaar wat op een afstand te krijgen.... maar zijn nieuwsgierigheid overwint opeens zijn ergernis. — Dan begint de ander, zeker nu van zijn overwinning, het spel van kat en muis.... — Hij maakt zich extra klein. „Ja ziet u, mijnheer de secretaris, het is voor mij zoo'n groote eer en zoo'n bizonder genoeg, wanneer ik een enkele maal door een bewijs van oplettendheid mijn opperste chef....

— „Heeft-ie de schaal?" van Rupelmonde schreeuwt het bijna uit.

„Ja nou moet mijnheer de secretaris toch even geduld hebben, — ik kan natuurlijk niet met volkomen wiskundige zekerheid u.... zult het toch waardeeren, dat ik...." „Geef op die brief!" Philipse legt hem met een tergende langzaamheid op de stadspapieren; het is een voddig, smerig briefje, geschreven met een primitieve, haast onleesbare hand. Maar van Rupelmonde, die, hoe de drift of het ongeduld hem ooit kon teisteren, nooit zijn instinctieven schoonheidszin verloochent, neemt een slank, scherp vouwbeen, aan welks heft een edelsteen glinstert en snijdt daarmee, zoo voorzichtig of hij een perzik pelde, het kleine onoogelijke briefje open, dat daardoor ineens verheven wordt tot een voorwerp van ongemeene kostbaarheid. Het bevat een nieuwsbericht en een verfrommelde teekening. — De secretaris neemt zijn loupe, bestaart het handschrift, bestaart de teekening met wetenschappelijke nauwkeurigheid. En Philipse staat er behagelijk bij, met oogen, die aldoor kleiner worden binnen de nesten zijner glimlachende rimpeltjes.

Dan leunt het grijsgelokte secretarishoofd tegen de Loftingsche zwaan, die in den stoelwand achter hem is geborduurd en hij sluit even de oogen. —

Want hij wéét het, met onbetwifelbare zekerheid: het is de Schaal.

Vijf en twintig jaar van zijn leven heeft hij hiernaar gezocht. — Hij heeft er brieven over geschreven naar het buitenland, hij heeft er reizen voor gemaakt naar de antiquaars in de groote steden van Holland, hij heeft er besprekingen over gehad met kunsthistorici, — maar het is hem nimmer gelukt, die ééne, ontbrekende schaal te vinden, die ééne lacune aan te vullen, die smet weg te nemen van zijn in heel Europa beroemde porceleinverzameling, die in de handboeken staat vermeld.... met de lacune. Dat die nu gevonden was, zoo vlak bij de hand in een naburige stad!.... Nog even neemt hij de loupe. Hij betuurt het handschrift, hij betuurt de teekening. Het klopt volkomen. Zóó is het precies, dit merk, dit nummer. En van Rupelmonde, die minister van Buitenlandsche Zaken had moeten zijn, of gezant der Nederlanden te Parijs, maar die een zonderling oud heertje was geworden in het aan de wereld ontstorven Loftinge, heeft toch één oogenblik het zeldzame gevoel, dat zijn leven is geslaagd....

Buiten begint het carillon te spelen, een verkwisting van klanken over de